

VEERA
VAAHTERA

Tarpeeksi
täydellistä

TAMMI

VEERA VAAHTERA:

Onnellisesti eksyksissä, 2012

Rakkautta, vahingossa, 2013

Sattumalta sinun, 2015

Kevyesti kipsissä, 2016

Sopivasti sekaisin, 2017

Vedet silmissä, 2020

Vaihteeksi vapaalla, 2021

Tarpeeksi täydellistä, 2023

VEERA VAAHTERA

*Tarpeeksi
täydellistä*

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

© Pauliina Vanhatalo ja Tammi 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-5308-4
Painettu EU:ssa

1.

- Jospa menisitte asiaan, mumma sanoi ja teki torjuvan eleen, kun vein hunajalusikallista hänen teekuppinsa ylle.
- Minulle on oltu viimeksi näin ystävällisiä seitsemän vuotta sitten heti syöpädiagnoosin jälkeen.

Olimme kokoontuneet ruokasalin pöydän ympärille. Muiden kupeissa oli kahvia, mutta koska olimme mumman reviiirillä ja hän joi Liptonia, olimme nyt kaikki virallisesti iltapäiväteellä. Äiti kaivoi taskustaan paperiarkin. Hän oli lukenut luonnostelemansa puheenvuoron minulle jo aamulla puhelimesta ja pyytänyt minua ja Aleksia paikalle henkiseksi tueksi. Olin ajatellut, että äiti stressasi koko jutusta aivan liikaa, mutta nyt kun näin mumman ryhdin ylvästyvän ja kulmien kurtistuvan, korjasin kantaani. *Nainen saa hankalan ihmisen maineen hyvin vähästä*, mummalla oli tapana valitella. *Minä olen esimerkiksi varsin helppo ihminen, kunhan en joudu kertaamaan itsestäänselvyyksiä.*

- Niin kuin tiedätte, ajattelen parhaiten kirjoittamalla, äiti sanoi. Hän taitteli arkin auki, otti lukulasit ja pisti ne nenälleen.
- Jos sopii, luen tämän ensin. Aivan alkuun haluan todeta, etten kaivelisi menneitä, ellei se olisi välttämätöntä.

Äiti rykäisi ja alkoi lukea. Samalla hän palautti mieliimme kolmen vuoden takaisen joulun, jolloin me nuoremmat sukulaiset olimme huomanneet ensi kertaa, ettei mumma ollut enää entisissä voimissaan. Jouluaaton lähestyessä hänen kasvonsa olivat muuttuneet harmaiksi ja käynti vaivalloiseksi, mutta hän oli teeskennellyt ettei kuullut, kun olimme pyytäneet häntä jakamaan vastuuta ja jättämään ainakin raskaimmat tehtävät meille muille. Vielä joulupöydän katettuaan hän oli kieltäytynyt istuutumasta ja väittänyt valvovansa uunia. Kun hän oli sitten kaatunut paistia kantaessaan, hän oli joutunut kulkemaan seuraavat kaksi kuukautta käsi paketissa.

– Vahinkoja sattuu kaikille, mumma kommentoi väliin ja sekoitti lusikalla teetään. – Tietääkseni myös nuoret ihmiset menettävät joskus tasapainonsa. Matto oli mytyssä lattialla. Joku muu oli tuonut sen sisälle tuulettumasta.

Äiti ei sallinut keskustelun ajautua sivuraiteille vaan eteni toissajoulun tapahtumiin. Silloin mumma oli pyörtynyt aatonaattona keittiön höyryissä. Hän oli kyllä tointunut ja kömpinyt saman tien seisaalleen mutta puhunut hetken niin sekavia, että häntä oli pidetty aattoamuun asti terveystieteiden keskuksessa tarkkailtavana. Ja vaikka näistä kahdesta joulusta oli selvitty – äiti kiihdytti vauhtia vaistotessaan, ettei mumma suostuisi kuuntelemaan enää kauan – oli pakko ottaa puheeksi se, miten viime vuonna oli käynyt. Viikko ennen joulua molemmat tätini olivat saapuneet mumman luo vapauttaakseen äitinsä juhlaohjelmien raskuudesta, mutta mumma oli suojellut keittiötään niin ärhäkästi, että toinen tädeistä oli saanut aatonaattona veitsestä kylkeensä.

– Puhut niin kuin olisin tuikannut tyttöä tahallani, mumma protestoi. Ryppyiset kädet tärisivät, kun hän nosti teekupin huulilleen. – Minä vain näytin, miten rosolli pitää pilkkoa, jos siitä haluaa oikeanlaista, ja kun yritin mennä huuhtelemaan veitsen, sisaresi heittäytyi minua päin.

Äiti käänsi paperiarkin ympäri.

– Tämä on kaikkien lastesi ja lastenlastesi yhteinen päätös, hän luki. – Emme halua pelätä, miten tänä jouluna käy. Joulun kuuluisi olla hyvän mielen juhla, johon kaikki sukulaiset saavat osallistua ilman rauhoittavia lääkkeitä. Et voi enää rasittaa itseäsi. Sinun täytyy luottaa meihin nuorempiin.

Äiti kohtasi mumman katseen lukulasiensa yli ja alkoi puhua ensi kertaa ilman lunttilappua.

– Hyviäkin uutisia on, hän sanoi, ojensi kätensä ja laski sen mumman kämmenselälle. – Sinun ei tarvitse lähteä kauas joulunviettoon. Siirretään vain sukujoulu meille.

– Millä lihaksilla te sen sitten hoidatte? mumma kysyi ja veti kätensä pois. – Sinä vihaat joulua ja masennut jo perunoiden keittämisestä. Tuo yksi taas ei pysty keskittymään mihinkään puolta minuuttia pidempään.

Tuolla yhdellä mumma tarkoitti isääni, jonka huomio oli karannut taas puhelimeen. Isä selasi Palloliiton tulospalvelua eikä pannut merkille, että hänestä puhuttiin. Mumma tuhahti ja käänsi katseensa ainoaan läsnä olevaan lapsenlapsensa eli minuun. Hänen katseensa oli tuima, vaikka tiesin ettei hän nähnyt enää aivan tarkasti. Mumma pidättäytyi kritisoidusta minua ääneen, mutta arvelin hänen muistelevan sitä kellastunutta ja katkeillutta himmeliä, jonka olin takavuosina

heittänyt roskeen omiin luvuihin. Nuo oljet olivat olleet kaikki mitä suvun pelloista oli jäänyt jäljelle.

– En minä vihaa joulua, äiti valehteli ja tuuppasi isää kylkeen. – Ja kyllä me kaikki keskitytään, kun sitä vaaditaan. Sitä paitsi osaan pyytää apua. Niin kuin näet, Laura on täällä, ja Aleksikin on niin taitava.

Kuin kutsusta Alekski astui huoneeseen uunijäätelötarjotin käsissään. Hän oli ainoa ihminen, jolle mumma uskoi keittiönsä. Isoäitini oli rakastanut puolisoani alusta asti. Alekski muistutti kai mumman edesmennyttä aviomiestä, neljäkymmentä vuotta sitten kuollutta isoisääni, jota en ollut koskaan oppinut tuntemaan. *Hän oli niin kätevä käsistään*, mumma saattoi joskus muistella haaveellinen ilme kasvoillaan.

– Miten kaunis jälkiruoka, hän sanoi nyt, kun Alekski laski luomuksensa pöydälle. – Ja sait hopeisen kakkulapionkin puhdistettua.

Alekski leikkasi mummalle palan kyseisellä perintökälulla.

– Oletko samaa mieltä niiden kanssa? mumma kysyi.
– Onko minusta tullut teille taakka?

– Et ole taakka vaan kunniavieras, Alekski sanoi ja laski jäätelöannoksen mumman eteen. Hän siirsi tuolinsa lähemmäs ja sujautti kätensä isoäitini vyötärölle. – Etkö ole edes vähän utelias kokeilemaan, miltä tuntuu istua kerran elämässä valmiiseen pöytään?

Mumma muttristi huuliaan muttei työntänyt Alekskin kättä pois. Hän otti lusikan, maistoi jälkiruokaa ja sulki silmänsä.

– Melkein kuin ennen vanhaan, hän sanoi ja huokaisi.
– Kai minun täytyy antaa teidän yrittää.

Äiti ja minä vaihdoimme helpottuneen katseen. Ehkä jouluperinteitä oli sittenkin mahdollista muuttaa? Ehkä kenenkään ei tarvitsisi menettää niiden vuoksi henkeään? Äiti otti kynän ja kirjoitti jotakin puheensa marginaalin, näytti sen minulle vaivihkaa.

Kiitos Laura, paperissa luki. Tämä meni paremmin kuin odotin.

Nyökkäsin ja vilkaisin kelloon.

– Lähdetään ihan kohta, sanoin Aleksille, joka keskittyi lusikoimaan jäätelöannostaan. – Sun pitää heittää mut hallille.

Ulkona tihuutti, lokakuu oli ollut pitkään lämmin. Vain parina aamuna olin nähnyt maassa kuuraa, ja usein oli satanut vettä niin kuin nytkin. Pyyhkimet toistivat verkaista liikerataansa auton tuulilasilla, kun Aleks kuljetti meitä kohti liikuntahallia. Tarkistin kännykän ja huomasin, että äiti oli luonut hetki sitten sukulaisille viestiryhmän nimeltä *Joulutalkoot*.

63 päivää jouluun, hän kirjoitti. *Näytön paikka meille kaikille.*

Kun vastauksia alkoi kilahdella, mykistin ryhmän. Vaikka äskeinen interventio oli epäilemättä ollut tarpeen, kyse oli sentään vain parista hyvin kaukaisesta päivästä ja minulla oli muutakin mieltä kuin joulun suunnittelu keskellä tihkusadetta. Silmäilin sen sijaan Aleksia, hänen läpeensä tuttuja kasvojaan. Otsan rypyt, joita olin ennen tuskin havainnut, olivat alkanee syvetä ja hiusraja kohota. Kehossani ailahti lämpimästi, kun ajattelin sitä, millainen Aleks oli sukuni parissa. Hän oli niin diplomaattinen vävy, ahkera ja huomaavainen sukulaismies, jonka seurassa kaikki viihtyivät. Ja Siirille hän omistautui aina

kun tyttäremme malttoi jättää opiskelukaupunkinsa ja tulla viikonlopuksi kotiin.

Aleksi vaikutti tavallista vaitonaisemmalta. Hänen sormensa naputtivat rattia, ja kasvoilla oli poissaoleva ilme. Yli kahdenkymmenen vuoden kokemuksella päättelin, että häntä vaivasi jokin.

– Miten töissä on mennyt? kysyin.

– Ihan mukavasti, Aleksi sanoi, laitoi vilkun päälle ja hidasti punaisiin valoihin. – Sain viime viikolla tarjoukset parista vanhasta kohteesta, kun omistajat tulivat hinnassa vastaan.

– Vihoitteleeko polvi? kysyin.

– Ei liikaa.

– Ootko kuullut Siiristä?

– En sen jälkeen kun eilen soiteltiin.

Vilkku naksahdelti ja turvalliset kysymykset loppuivat. Niitä toisia en halunnut esittää näin lähellä hallia ja juuri ennen peliä. Valot vaihtuivat vihreiksi. Aleksi kiihdytti auton vauhtiin ja ohjasi sen oikealle, kaarsi suoraan sisäänkäynnin eteen. Irrotin turvavyöni ja avasin oven, nousin ulos ja kävin nappaamassa takapenkiltä varustekassini. Sen vieressä oli Aleksin oma laukku, jonka hän pakkasi aina Ellenin luokse mennessään.

– Tuutko yöksi kotiin? kysyin enkä sulkenut ovea vielä.

– Haittaako jos en tule?

Pudistin päätäni. Aleksi hymyili. Hajamielinen ilme väistyi ja hän keskittyi olemaan läsnä, viestitti katseellaan, että pidimme yhtä, tässäkin.

– Nähdään aamulla, hän sanoi. – Palaan niin varhain että ehditään juoda yhdessä kahvit. Oot rakas.

– Niin sinäkin, totesin.

Painoin oven kiinni ja heilautin varustekassin olalleni. Sisäänkäynnin luona kuulin, miten auton moottorin ääni yltyi ja etääntyi, mutten kääntynyt katsomaan Aleksin perään. Tarttuessani liikuntahallin ovenkahvaan olin jo joku toinen.

2.

Pelaaja suojasi futsalpalloa viivan tuntumassa, mutta tiukasti prässäävä vastustaja sai hänet horjahtamaan niin, että pallo kävi kentän ulkopuolella. Vihelsin pilliin, määräsin sivurajan vierasjoukkueelle. Kun pallo oli laskettu viivan päälle, aloin laskea ääneen: yksi, kaksi, kolme... Pelaaja laittoi pallon liikkeelle viime hetkellä, ja joukkue syötteli sitä niin tarkasti, ettei kotijoukkue voinut juuri muuta kuin kyykätä maalin edustalla puolustamassa. Kaikki sujui siististi, riittävän hallitusti ja reilusti. Sitten vierasjoukkueen kärkipelaaja säntäsi hyökkäykseen ja onnistui ohittamaan kaksi puolustajaa. Toinen heistä ryntäsi perään ja tuuppasi hyökkääjää selkään. Potku epäonnistui ja pallo päätyi kotijoukkueen haltuun.

Katkaisin pelin ja tuomitsin vieraille vapaapotkun.

– Älä nyt viitsi! sääntöjä rikkonut pelaaja huusi minulle ja levitteli käsiään. – Ei siinä ollut mitään!

Osoitin paikan, mistä potku annettaisiin, mutta kuumakalle ei perääntynyt viiden metrin etäisyydelle vaan marssi eteeni.

– Onko sulla näössä vikaa? hän kysyi. – Pitäiskö hankkia silmälasit?

– Turhaan se urputtaa, Karvonen sanoi tynnosti korvanappiini kentän toiselta laidalta. – Selvä tapaus.

Pelaajan punaiset kasvot valuivat hikeä. Jos joku olisi käyttäytynyt minua kohtaan yhtä aggressiivisesti jossakin toisessa tilanteessa, olisin kenties perääntynyt askeleen tai pari. Nyt en hievahtanutkaan. Täällä oli tietyt rajat, ja ne suojasivat myös minua. Asiaan kuului, että pelaajat ottivat joskus vapauksia, mutta harva halusi hankkia itselleen pelikieltoa.

– Ihan oikeesti, mitä tää nyt on? mies jankutti. – Mitä sulla on mua vastaan?

– Vois sille jo antaa varoituksen, Karvonen kommentoi korvanappiini samalla kun vein käteni povitaskulle, tunnustelin siellä olevaa keltaista korttia.

Ele sai miehen kääntämään minulle nopeasti selän. Jätin kortin taskuun, vaikka tunsin houkutusta vastata hänen esittämäänsä kysymykseen. Ei minulla ollut mitään häntä vastaan, vaikka hän keräsikin tilastoihinsa enemmän varoituksia kuin maaleja tai syöttöpisteitä. Ensin hän hävisi yksi vastaan yksi -tilanteet ja sitten reagoi häviöönsä runnomalla muita. Turhaan hän minulle kiukutteli, kun syypää pettymyksiin olisi löytynyt peilistä.

Varmistin että Karvonen oli ehtinyt asettua päätyrajalle ja näki maaliviivan. Vasta sitten vihelsin pilliin ja annoin vierasjoukkueelle luvan aloittaa.

Syöttö, syöttö, ohitus. Pallo kauniisti verkkoon.

Yleisön huuto peitti alleen vierasjoukkueen vaihtopenkiltä kantautuvat aplodit. Kotijoukkueen kakkoskentän pelaajat nousivat seisomaan ja riisuiivat neonkeltaiset liivit

yhtaikaa, ojensivat paidat lepovuoroon tuleville joukkue-
tovereille ja juoksivat kentälle. Salin ilmastointi toimi huo-
nosti ja tila oli kyllästetty hiellä ja hermoilulla, niin pelaajien
kuin yleisön. Kotijoukkueella oli kolmatta vuotta haluja ja
ehkä myös rahkeita nousta seuraavalle sarjatasolle. Kaupun-
kilaiset kokivat joukkueen omakseen, ja pelit keräsivät täällä
enemmän katsojia kuin suuremmilla paikkakunnilla.

– Maalintekijä kahdeksan, syöttäjä viisitoista, kävin ker-
tomassa kirjurille.

– Tuomaripelillä täällä voitetaan, äskeinen valittaja sanoi
kovaan ääneen, nyt vaihtopenkiltä.

Leikin etten kuullut. Mies oli viivyttänyt peliä jo riittä-
miin. Pelaajat asettuivat alkumuodostelmaan. Yleisö taputti
rytmikkäästi ja huusi kannustuksiaan, vaikkei ollut edes kyse
erikoistilanteesta. Vihelsin pallon liikkeelle.

Tuntia myöhemmin selasin puhelinta liikuntahallin tyhjässä
aulassa. Joulutalkooryhmään oli tullut tällä välin kymmeniä
viestejä. Tädit vaikuttivat huojentuneilta siitä, että äidin
vallankumous oli onnistunut, ja muutkin lähettelivät ketjuun
peukkuja, sydämiä ja avuntarjouksia.

*Ollaan tosiaan kaikki äidin tukena, niin ettei kenellekään
kerry liikaa stressiä, kirjoitin ketjuun. On myös hyvä muistaa,
että joului on vain joului. Ei kannata uuvuttaa itseään parin has-
sun päivän vuoksi.*

Näin että viestini luettiin, mutta siitä tykkäsi ainoastaan vel-
jeni, joka ei ollut toistaiseksi osallistunut koko ketjuun. Isä sen-
tään näkyi kirjoittavan jotakin. Hänkään ei ollut jouluihmisiä,
varsinkin kun pyhät katkaisivat parhaan pelikauden.

Hienoa panosta Lauralta taas, isän viesti kuului. Jos olisin päässyt paikalle, olisin kyllä laittanut sen jätkän järjestykseen.

Minulta kesti hetken tajuta, ettei isä kommentoinut jouluajatuksiani vaan äskeistä peliä. Hänen suureksi harmikseen se oli mennyt päällekkäin perhetutun 65-vuotishuhallisuuden kanssa, mutta nähtävästi hän oli onnistunut seuramaan striimiä maljojen nostelun lomassa. ”Mihin meitä siellä tarvitaan?” isä oli kysellyt, kun olimme kaikki tungeksineet mumman eteisessä tekemässä lähtöä. Juhlakalulla riitti isän mielestä olalletaputtelijoita, eikä isän poissaoloa huomaisi kukaan. Sitä paitsi eikö isä ollut uhrautunut jo tarpeeksi, kun oli jättänyt väliin kauden avajaispelin viisi vuotta aiemmin saman kaverin kuusikymppisten vuoksi? Valitukseen ja viivyttelyyn kyllästynyt äiti oli napannut kravatin isän kädestä, solminut sen sekä rumalle että liian tiukalle solmulle ja todennut, että kyse oli isän parhaan ystävän tärkeästä päivästä. Isän täytyi nyt vain hyväksyä, ettei ystävän edesmennyt äiti ollut voinut huomioida vuosikymmenten päästä käynnistyvän futsalin ykkösdivarisarjan aikatauluja työntäessään poikaa maailmaan.

Lähetin isälle hymiön, panin puhelimen pois ja nappasin muovirasiasta mokkapalan. Leivonnaiset olivat jääneet yli tukijoukkojen järjestämästä kahviomyynnistä, ja kotijoukkueen huoltaja oli tarjonnut niitä minulle kaiketi jonkinlaisena anteeksipyyntönä pelin tiimellyksessä lausutuista ikävistä kommenteista. Nyt kaikki muut paitsi minä ja Karvonen olivat jo lähteneet. Karvosella kesti tavallista kauemmin, ja kun hän lopulta saapui pukuhuoneesta, hän oli suihkunraikas ja siviilivaatteissa. Panin merkille, että hän oli laittanut hiuksensa ja selvästi myös leikkauttanut ne vastikään. Karvonen näytti

oikeastaan yllättävän tyylikkäältä. Se ilahdutti minua. Taannoinen ero avopuolisosta oli ollut Karvoselle kova paikka, ja oli mukava nähdä, että hän oli alkanut päästä jaloilleen.

– Katsotaanko pelistä pari kohtaa? Karvonen kysyi tai ehkä totesi ja istuutui sitten viereeni penkille.

Olin tuntenut hänet siitä asti kun hän oli pelannut Aleksin kanssa samassa joukkueessa. Siinä missä Aleks oli ollut nuorena nopea ja maalinnälkäinen, Karvonen oli rakentanut muille paikkoja loistaa, ja kun tuomareista oli ollut pulaa, hän oli siirtynyt suosiolla kentän reunaan. ”Jonkun sekin täytyy hoitaa”, oli hänen vakiovastauksensa, jos kysyin, miksei hän pannut vastaan, kun häntä pyydettiin kaveriporukan juoppokuskiksi tai paikkaamaan lyhyellä varoitusajalla tuomari-kollegaa, joka halusi luistaa sitoumuksistaan. ”Ei maailma pyöri, jos kaikki ajattelee vain itseään.”

Etsin puhelimitani pelistriimin, Karvonenkin nappasi itselleen mokkapalan.

– Mulla oli siinä alkupuolella yks epävarma, hän sanoi.
– Ei ole aivan saletti, kummasta se meni yli.

Tiesin mitä hän tarkoitti ja kelasin striimin oikeaan kohtaan. Karvonen ähkäisi nähdessään, että viimeinen kontakti palloon oli ollut eri pelaajalla kuin hän oli luullut.

– Jäit ehkä liian alas, sanoin ja osoitin striimillä seisovasta Karvosesta vähän vasemmalle. – Tuosta sulla olis ollut parempi linja nähdä.

Karvonen murahti, mussutti leivosta.

– Sattuuhan sitä, sanoin. – Etkä sä onneksi voittajaa päättänyt. Selvät numerot, kyllä vieraat oli tänään vahvempia ja paremmin hereillä.

Tarkistimme vielä toisen Karvosen hoitaman tilanteen, jonka hän oli tuominnut oikein, ja sitten kelasin kohtaan, josta kotijoukkueen pelaaja oli suuttunut minulle. Vaikka uskoin nähneeni kentän tapahtumat oikein, oli helpotus huomata, ettei niissä tosiaan ollut jossittelemista. Nyt tuntui vähän oudolta nähdä miehen uhoavan kuvaruudulla.

– Olisiko mun pitänyt tulla sun tueksi? Karvonen kysyi.

Pudistin päätäni. Jos olisin ollut mies, pelin konfliktien selvittelyminen yhdessä olisi ollut normaalia ja luontevaa, mutta koska olin nainen, kakkostuomarin väliintulo johti joskus siihen, että miehet alkoivat puhua ohitseni. Kentällä minun oli pakko olla jämäkämpä, itsenäisempi ja ilmeettömämpi kuin miespuolisten kollegojeni, etten tulisi ruokki-neeksi käsityksiä, joiden mukaan naiset olivat liian herkkiä tuomareiksi, he jäivät jalkoihin miesten kiihkeätempoisissa peleissä eivätkä kestäneet tiukkaa puhetta.

Pysäytin striimin.

– Haluatko nähdä vielä jotain? kysyin Karvoselta. Hän vastasi kieltävästi, söi mokkapalansa loppuun ja nousi.

– Hyvin se meni, hän sanoi. – Riittävän hyvin.

Katsoin taas Karvosen puleerattua olemusta. Hän oli silittänyt kauluspaidan ja laittanut lenkkarien sijaan mustat nahkakengät.

– Onko sulla menoa? kysyin. – Oot niin hienona.

– Treffit, Karvonen irvisti. – Tekis mieli perua.

– Ei kun mahtavaa, kannustin. – On jo aikakin. Näytät hyvältä.

– Kiitos, Karvonen vastasi. – Sano Aleksille terveisiä.

Nyökkäsin ja jätin mainitsematta, ettei Alekski odottaisi minua kotona. Omaatuntoani hiukan kolkutti johtaa Karvosta harhaan. Olimme ystäviä muttemme niin läheisiä, että olisin ollut valmis ottamaan avoimuuden riskin. Kaipasin äkkiä takaisin pelin keskelle, missä säännöt olivat selkeitä ja viivat suoria, omat linjanvetoni rehdisti kaikkien nähtävillä. Nyt tunsin itseni jotenkin häilyväksi.

– Tarviitko kyytiä? Karvonen kysyi ja heitti varustekassin olalleen.

– Menen bussilla, vastasin, kaadoin muovirasiasta kämmenelleni viimeiset mokkapalan muruset ja heitin ne suuhuni. – Älä anna sun deitin odottaa.

Joulu täynnä salaisuuksia

Täydellisyyden tavoittelua arvostetaan Lauran mielestä aivan liikaa. Hän itse ei tarvitse täydellistä elämää, täydellistä aviomiestä tai edes täydellistä joulua. Vähemmälläkin pärjää! Suurpiirteinen elämänasenne joutuu kuitenkin koetukselle, kun aviomies Alekski haluaa kutsua suvun joulupöytään naisystävänsä Ellenin. Sellaisesta ei taatusti ollut puhetta, kun he päättivät kokeilla avointa liittoa muilta salaa.

Tarpeeksi täydellistä on lämmin hyvän mielen romaani oikukkaista ihmissuhteista, tiukoista säännöistä ja tavattoman suurista odotuksista.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5308-4